

Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

Af Nancy Spannaus

EIR, 9. mrs. 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Britiske rødder

Det var H.G. Wells, der i 1913 som den første fremsatte anvendelsen af »atomare bomber« som et middel til at gennemføre nuklear terror for at kue nationer til underkastelse. I sin bog, *A World Set Free*, forudså Wells ødelæggelsen af planeten gennem en atomar (nuklear) krig, med det resultat, at »Katastrofen med de atomare bomber, der rystede mennesker ud af byer og virksomheder og økonomiske relationer, og også rystede dem ud af deres gamle, etablerede, vanemæssige tanker, og ud af deres overfladiske meninger og fordomme, som er ned-

arvet fra fortiden. For at låne et ord fra de gammeldags kemikere, så blev de født på ny; de blev forløst af gamle bånd; på godt og ondt var de parate til nye forbindelser.

Wells var ikke en fantasiens uafhængige stemme. Han var en holdt ejendom af det britiske Round Table/Fabian Selskab, og hans idéer, og noveller, var for en stor del dramatiseringer af denne oligarkiske enheds tankegang, især inklusive affolkning af verden for bedre at kunne bevare oligarkisk herredømme. En af hans mest fremtrædende samarbejdspartnere var Lord Bertrand Russell, der er berygtet for at foreslå planen om at true med et præventivt atomangreb mod Sovjetunionen i 1946 – i tilfælde af, at denne nation nægtede at kapitulere til det vestlige oligarkis krav om verdensherredømme.

Sovjetunionens udvikling af sin egen atomkapacitet satte en stopper for denne særlige rænke, men den britiske vision om at bruge atomkrig som et middel til at gennemføre geopolitisk dominans overlevede. I 1954 samlede Russell Verdensassociationen af Parlamentarikere for Verdensstyrelse, der bragte vestlige og russiske forskere

sammen for at diskutere, hvordan man kunne leve med bombetruslen nu, da begge blokke antageligt havde evnen til at udslutte hinanden. Senere var Russell med til at støtte en række konferencer, der opkaldtes efter, hvor de fandt sted, Pugwash i Canada, om atomtruslen. I en tale fra 1958 til den anden Pugwash konference med titlen, »Hvordan man lever med bomben og overlever: Muligheden for en Pax Russo-Americana på den langtrækkende raketscene i den såkaldte Atomalder, fremlagde fysikeren Leo Szilard et scenarie, de senere blev publiceret i *Bulletin of Atomic Scientist's* februar-udgave.

(Hvis du synes, det lyder som den berømte film fra 1964 »Dr. Strangelove, eller Hvordan jeg lærte at holde op med at bekymre mig og elske Bomben«, har du ret. Szilard var modellen for »forskeren« i denne film.)

Dr. Leo Szilard, modellen for »forskeren« i filmen fra 1964 »Dr. Strangelove, eller Hvordan jeg lærte at holde op med at bekymre mig og elske Bomben«, holdt i 1960 en tale med titlen »Hvordan man lever med Bomben, og overlever«. Her ses Szilard som vidne for Kongressen i oktober 1945.

I Szilards scenario udarbejder USA og Rusland en plan, ifølge hvilken de aftaler begrænsede atomangreb, hvor de endda udveksler by for by, i stedet for en generel atomkrig, hvilket blev forstået som en opskrift på Mutually Assured Destruction, MAD (Gensidig Garanteret Ødelæggelse). En form for atomar skabskrig, om man vil – og fuldstændig vanvittigt.

Ligeledes vanvittige var de scenarier, som blev fremlagt i samme periode af Rand Corporations Herman Kahn, der i sin bog, *On Thermonuclear War*, skitserede, hvordan en sådan krig kunne vindes.

Den sovjetiske militærkommando tilsluttede sig aldrig helt Pugwash-konceptet på trods af generalsekretær Khrusjtjovs ønsker. Publikationer fra den sovjetiske generalstab fortsatte med at diskutere alle mulige krigsscenarier, inklusive forsøg på at overleve under atomangreb og endda, i fremtiden, antimissil-strålevåben. Men, efter det rædselsvækkende syn af den sovjetiske 50-megaton »Tsar Bomba« brintbombe-prøvesprængning i oktober 1961, og den nær-ved-og-næsten cubanske missilkrisen et

år senere, bevægede både amerikanerne og sovjetrusserne sig henimod en accept af en nuklear »terrorbalance«, med en række aftaler om våbenkontrol, inklusive den Antibal-listiske Missiltraktat i 1967. Idéen var en statisk, geopolitisk situation under den konstante trussel om en generel MAD.

Krigssejr vs. LaRouches SDI

Et fundamentalt skift opstod i 1970'erne med fremvæksten af en generation af strateger, eksemplificeret af Zbigniew Brzezinski, der, som leder af den Trilaterale Kommission, faktisk udpegede Jimmy Carter til at blive demokratisk præsidentkandidat, og dernæst blev hans 'controller' som national sikkerhedsrådgiver. Skiftet kom med meddelelsen om en ny doktrin, skrevet af Brzezinski, kendt som det Præsidentielle Direktiv nr. 59 i august 1980. PD 59 udformede en politik med »begrænset atomkrig«, også kendt som »fleksibel respons«.

Under PD 59 var det USA's politik at udse sovjetiske, militære nøgleinstallationer og den sovjetiske militærledelse som mål, som et »begrænset« middel til etablering af dominans, uden at gå til generel ødelæggelse. Det repræsenterede faktisk bebudelsen om hensigten om at udvikle en førstangrebskapacitet – og blev fordømt som sådan af Sovjetunionen. Det fik navnet »kontrastyrke«.

Sovjetunionens omgående respons var, at det var en fantasi. Generalløjtnant Sergei Radziyevsky, vicedirektør for Institutet for Militærhistorie, sagde til nyhedsbureauet TASS: »Spørgsmålet om at bruge militærmagt forudses i den sovjetiske militærdoktrin udelukkende, når Sovjetunionen ikke har anden udvej end at lancere hele sin militære magt mod fjenden for at knuse denne fuldstændigt« (fremhævelse tilføjet).

Det i var denne sammenhæng med PD 59-strategiens fremadskriden – og Sovjetunionens tilsvarende aggressive forberedelser som respons – at Lyndon LaRouche indledte sin kamp for Mutually Assured Survival, Gensidig Garanteret Overlevelse, programmet om fælles, amerikansk-sovjetisk missilforsvar, der blev præsenteret af præsident Ronald Reagan som Strategic Defense Initiative (SDI), det Strategiske Forsvarsinitiativ. LaRouches koncept var ikke militært, men strategisk, i den forstand, at det opfordrede til samarbejde om udviklingen af næste generations teknologier, der kunne gøre atommissiler, og således også atomkrig, overflødige – samtidig med, at det åbnede dørene for en videnskabelig revolution, der ville frembringe teknologierne til at tjene menneskehedens fælles mål.

Præsident Reagan accepterede LaRouches koncept; det britisk-influerede Kreml sagde nej til det. Som resultat, som LaRouche havde forudsagt det, forfulgte Kreml en militæroprustning, der var med til at skabe krisen, der medførte Sovjetunionens kollaps i 1990-91.

George Bush Presidential Library

George H.W. Bush' præsidentskab var inficeret af imperieideologi i britisk stil, med ivrig deltagelse af MAD Dick Cheney, daværende forsvarsminister. De to ses her i Det Hvide Hus i september 1991 med den nationale sikkerhedsrådgiver Brent Scowcroft (t.v.)

Post-Sovjet-æraen

Ved Sovjetunionens ophør var USA under George H.W. Bush' præsidentskab, et i bogstavelig forstand redskab for den britiske premierminister Margaret Thatcher og britisk imperiepolitik generelt. Bushregeringen var inficeret med imperialistisk ideologi i britisk stil, som forsvarsminister Dick Cheney, hans viceforsvarsminister Paul Wolfowitz og en flok neokonservative var indbegrebet af. Symbolsk for deres anskuelse var Wolfowitz' memorandum fra 1992, i hvilket han skitserede en amerikansk politik, der snart fik navnet »Wolfowitz-doktrinen«, der gik ud på, at ingen nation nogen sinde måtte få mulighed for at få tilstrækkelig magt til at kunne udfordre USA's enehærdømme, som Sovjetunionen havde gjort.

Denne triumferende holdning blev anbragt på bagsædet under det meste af Clintonregeringen, der gjorde sine egne forsøg på at etablere et samarbejde med Rusland. Samtidigt udvandede de neokonservative en plan for deres tilbagevenden til regeringsmagten og udformede Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede (PNAC) i 1997, hvis udtrykkelige program var USA's globale dominans. Clinton var ikke i stand til at forhindre Wall Street/London-slængt i at gennemføre sin ondsindede udplyndring af Rusland, og mod slutningen af sit præsidentskab, hvor han var svækket af skandale, blev den katastrofale politik med NATO's udvidelse og krigen mod Serbien lanceret.

Med valget af George W. Bush – en idiotisk kranseskægefigur for den neokonservative gruppering, der var blevet samlet som Vulkans guder under George P. Shultz – tog det anglo-amerikanske program for global dominans, finansielt og militært, fuldstændigt over. NATO blev enormt udvidet, det Ballistiske Missilforsvarsprogram, der tilsigtede at fjerne de russiske og kinesiske atomafskrækkelsesstyrker, blev lanceret, og de neokon-

servatives »Projekt Demokrati«-programmer, der havde spiret, siden Reagans besøg i London i 1982, kom i højeste omdrejninger.

Det er dette program, fortsat og styrket ind i og under den britiske marionet Barack Obamas præsidentskab, der atter har bragt verden til randen af krig.

For de russiske regeringer, der kom til magten i 1998-99, først under premierminister Jevgeni Primakovs og dernæst under Vladimir Putins ledelse, er fast besluttet på ikke at kapitulere til denne Nye Verdensorden. De vil ikke lege med på legen om begrænset atomkrig.

En efterskrift

To eksplicitte kommentarer om dette er værd at erindre sig som afslutning.

Den ene kommer fra Ted Postol, atomvåbenspecialisten, der har været en alvorlig kritiker af USA's BMD-program. I en artikel i *The Nation* i december 2014 om Obamaregeringens program for modernisering af det amerikanske atomvåbenarsenal stillede Postol spørgsmålet:

»Mener de amerikanske militære og politiske ledere rent faktisk, at de opgraderede systemer kunne tjene et nyttigt, militært formål? Hvis det er tilfældet, kunne sådanne dårligt informerede meninger føre til en kaskade af begivenheder, der resulterer i en atomar katastrofe?

Det foruroligende svar på begge spørgsmål, er ja.«

Han fortsatte med at diskutere potentielle scenarier for et amerikansk angreb, selv med konventionelle sprænghoveder, og nævnte visse amerikanske fordele. Han fortsatte:

»Dette betyder selvfølgelig ikke, at USA ville have en realistisk chance for at lykkes med et sådant ambitiøst, konventionelt angreb. *Alle på USA's side, der er ordentligt informeret, forstår, at Rusland ville lancere et modangreb, før de amerikanske sprænghoveder ankom.* På trods af denne skræmmende virkelighed har de politiske beslutningstagere ikke gjort noget forsøg på at analysere fordelene for USA's sikkerhed i at skubbe russerne frem til et højere alarmberedskab. De har heller ikke spurgt, hvordan en øget amerikansk atomtrussel mod Rusland forbedrer sikkerheden for USA's allierede – eller nogen andre på planeten, for den sags skyld« (fremhævelse tilføjet).

Den anden kommentar kommer fra Igor Ivanov, Ruslands udenrigsminister fra 1998-2004 og formand for det Russiske Råd for Internationale Anliggender. Han advarede i en artikel i *Moscow Times* den 26. jan. om, at Ukraine-krisen er farligere end nogen krise under den kolde krig, og opfordrede indtrængende de politiske ledere til at handle for at forhindre en atomar konflikt.

»Truslen om en atomar konflikt er større i dag, end den var under den kolde krig. I fraværet af en politisk dialog, og med den gensidige mistillid, der har nået et historisk højdepunkt, er sandsynligheden for utilsigtede uheld, inklusive sådanne, der involverer atomvåben, i færd med at blive mere og mere virkelig«, skrev Ivanov. Føj hertil det britiske oligarkis faktiske hensigt om at knuse Rusland, og dets BRIKS-partnere, og billedet får det i sandhed til at løbe én koldt ned ad ryggen.

Bibliografi

Rachel Douglas og Carl Osgood: »U.S. Moves Toward Nuclear First Strike Capability«, *EIR*, 15. mrs. 2013

Rachel Douglas: »Andropov's Blunder Still Haunts the Earth«, *EIR*, 16. feb. 2007

Michael Minnicino og Scott Thompson: »H.G. Wells et al. in Their Own Words«, *EIR*, 19. dec. 1997

Susan Welsh: »What the U.S. Tactical Nuclear Doctrine Means«, *EIR*, 26. aug. 1980

Denne artikel bragtes første gang i EIR, 13. marts 2015. Artiklen har ikke tidligere været oversat til dansk.